

Τα κτήνη

Μόλις πρόφτασε ν' ανοίξει τα μάτια της η Κυρά Στασω, μόλις πρόφτασε ν' ανοίξει το μισοχαλασμένο παράθυρο και να ρίξει μια ματιά έξω και γύρισε πίσω αγανακτισμένη.

Ένα απέραντο μίσος πλημμύρισε τα στήθια της. Το καταλάβαινες από τα αγανακτισμένα της μάτια, από το πρόσωπό της που αγρίεφε ξαφνικά, από τη στάση της γενικά. Με βιαστικά βήματα τραβήχτηκε μακριά από το παράθυρο λες και έξω διαδραματιζόταν η πιο απαίσια σκηνή.

Διέσχισε το δωμάτιο μουρμουρίζοντας μερικές ακατάλυπτες λέξεις, άνοιξε βιαστικά την πόρτα έρριξε μια ματιά στα τελευταία αστέρια που μισοχάνουνταν, ξιχάστηκε για για μια στιγμή στη μαγεία της φύσης, και λιγάκι πιο ήσυχη ρίχτηκε χωρίς κέφι στη δουλειά. Απρόθυμα δούλευε. Και ήταν μάλλον αφηρημένη.

Μα τι έχεις σήμερα μάμμα μου, τη ρώτησε η αγαπημένη της κόρη, που μόλις σηκώθηκε από τον ύπνο κι ετοιμαζόταν για το σχολειό. Τίποτα, ψιθύρισε πέραστικά η Κυρά Στασω.

Και συνέχισε τη δουλειά της.

Και σκεφτόταν το μικρό κοριτσάκι.

Κάτι θα έπαθε σήμερα η καλή μου μανούλλα.....

Ήταν φτωχή η κυρά Στασω.

Ευπνούσε, επιδιώθρωνε την καλύβα της, ετοιμάζε φαΐ για την ημέρα και πριν ακόμη καλοχαράξει το φως βρισκόταν στο ξένο σπίτι για δουλειά.

Γιατί ξενοδούλευε η Κυρά Στασω.

Από τον καιρό που πέθανε ο άντρας της κι έμεινε μόνη με την λατρευτή της μοναχοκόρη, ένα απαίσιο μαρτύριο άρχισε για τη ζωή της. Πέρασε μαύρες μέρες. Έρημη και απροστάτευτη κατάλαβε πως έπρεπε μόνη της να εργαστεί. Και δούλεψε γιατί ήξερε πως η δουλειά ντροπή δεν έχει. Δούλεψε για να μορφώσει το παιδί της, για να το αναθρέψει και να το κάμει άνθρωπο.

Είχε γερή καρδιά. Στάθηκε βράχος ακλόνητος στις μοίρας τις συμφορές. Και τες συνήθισε τόσο, που απόκτησε γερή καρδιά και σπάνια αγανακτιζόταν. Αλλά τι ήταν εκείνο που την έκαμε εκείνο το πρωί να χάσει όλα της τα κέφια.

Με το πρώτο κτύπημα της καμπάνας βρισκόταν στο ξένο σπίτι. Δούλευε και πάλι διστακτικά. Ξαφνικά κατά τες δέκα η ώρα τη ξάφνιασε μια απότομη φωνή.

"Που μου άφισες το μωρό Στασω. Αχ δεν μου ντρέπεσε. Και νάμαι αναγκασμένη εγώ να σηκωθώ για να δω τι έπαθε."

Έβραζε μέσα της η Κυρά Στασω.

Υστερα από τα πρωϊνά και τούτο. Ω δε βάσταξε.

Και ξέσπασε άγρια.

Άκουσε Κυρία μου, εγώ κάνω και παρακάνω τη δουλειά μου. Τα μούτρα σου να κοιτάζεις.

Ω. ὕφος αναίδειας, φώναξε ἄγρια νευριασμένη ἡ κυρία. Για τὴν δική σου αναίδεια μιλάς. Εἶσαι πλέρια δικαιολογημένη." -"Σιωπή τέρας...." -"Τέρας εἶναι ἐκεῖνος που ἐμπιστεύεται τὴν ἀνατροφή των παιδιῶν του σε ξένα χέρια." -"Ὁχ δεν σιωπάς."

Ναι, να σιωπήσω εἶπε ἡ Κυρά Στασω. Μα πρέπει πρῶτα να σιωπήσεις εσὺ με ἔργα. Ὅχι να μου ξενυκτᾷς ὅλη τὴ νύκτα στα χαρτιά και νᾶρχεσε ὕστερα το πρῶτὴν ὥρα που ὅλος ο ἄλλος κόσμος σηκώνεται για τὴ δουλειά του να μου στῶνεσαι στο κρεβάτι.

Και να μου αφήνεις μονάχο το παιδί τὴ νύκτα και να ἔχεις και τὴν ἀπαίτηση να το προσέχω ἐγὼ ὅλη μέρα. Και οἱ ἄλλες δουλειές...

Ἄφριζε μέσα τῆς ἡ κυρία. Ἦθελε να τὴν διακόψει μα δεν ἔβγαινε μιλιὰ ἀπὸ το στόμα τῆς. Ἐξέφυγαν. Μόνο μερικὲς ἀναρθρὲς κραυγὲς θυμοῦ τῆς εἶπε. Και ὕστερα: Να μου φύγεις παλιογυναίκα, τῆς εἶπε. Σε περιμάζεφα ἀπὸ τους ΔΡΟΜΟΥΣ και σ' ἔχω ἐδῶ και συ ἀντί να με ευγνωμονεῖς....

Να σε ευγνωμονῶ... Ὅχι καλύτερα ... Ναι θα φύγω. Να ζῆσω κοντὰ στο παιδί μου κι ας εἶμαι χίλιες φορές πιο φτωχὴ.

Γιατί παρὰ να ζω μια ἀπαίσια ζωὴ σαν ΚΤΗΝΟΣ καλύτερα χίλιες φορές, να ζω μια ἐντιμὴ ζωὴ σαν ΖΗΤΙΑΝΟΣ.